

poznati, jak by mohl projev takový býti na úkor vážnosti veřejného činitele, jehož oprávněnost k výzvě k rozchodu a k žádosti rychlejšího vzdání se jím nikterak v pochybnost, stejně jako nejsou jím ani naznačeny pochybnosti o jinaké správnosti a slušnosti postupu veřejného činitele. Na neurázlivosti projevu nemění nic rozsudkem zjištěná skutečnost, že byl učiněn hrubým způsobem nebo třeba hrubým (drzým) hlasem. Drzost, hrubost mluvy svědčí o nezdvořilosti, neslušnosti, nevychovanosti mluvčího, není však s to, by snížila nebo zmátla úsudek obecnosti nebo jednotlivých posluchačů o mravní a společenské hodnotě osoby, na niž promluveno.

Čís. 4886.

Krádež duševního vlastnictví (nedovolené, svémocné opisování a zhotovování kopií) nespadá pod ustanovení § 171 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1933, Zm II 212/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 18. ledna 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176-II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

S hlediska zmatku čís. 9 a), po případě 10 § 281 tr. ř. zmateční stížnost právem vytýká, že výrok odsuzující stěžovatele pro zločin krádeže spočívá na mylném výkladu a použití zákona v otázce, pokud lze ve zjištěném jednání obžalovaného spatřovati odcizení movitých věcí ve smyslu § 171 tr. zák. Soud uznává obžalovaného vinným, že odcizil postupně u firmy B. a D. různé výkresy, výpočty, formuláře, kalkulace strojů a přístrojů s poznámkami atd. — v originálech a z části v opisech, jichž bylo nalezeno při domovní prohlídce 2014 kusů, a že mimo to si obkresloval nákresy a opisoval kalkulace, ačkoliv tyto opisy jsou v celkovém počtu oněch 2014 kusů obsaženy; a dále, že ke škodě firmy B. J. odcizil 164 různé plány, písemnosti a tiskopisy v originálech i opisech, ačkoliv ze seznamů předložených zástupci obou firem, jež byly při hlavním přelíčení přečteny, vychází na jevo, že opisy a obkreslené plány obžalovaný neodcizil, nýbrž právě jen opsál a obkreslil.

Podle toho byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže nejen pro faktické odcizení plánů, výkresů atd., nýbrž soud spatřuje tento zločin i v tom, že si obžalovaný obkresloval různé plány, opisoval kalkulace a pod. V tom tkví základní právní omyl rozsudku, neboť pouhé nedovolené, svémocné opisování a zhotovování kopií jest ovšem t. zv. krádeží duševního vlastnictví, která však nespadá pod trestní ustanovení § 171 tr. zák. a není předmětem veřejno-žalobního deliktu, nýbrž může býti porušením různých jiných zákonných ustanovení chránících duševní vlastnictví, po případě obchodní tajemství atd.

Právní názor vyslovený v rozsudku, že pro skutkovou podstatu zločinu krádeže je nerozhodné, že obžalovaný obkresloval (tedy nikoliv odcizoval) cizí plány a doklady, poněvadž prý stačí bezprávné přisvojení si disposiční moci nad nimi, je mylný potud, že dokud není zjištěno, že obžalovaný odcizil originály, z nichž si pořizoval kopie a opisy, t. j. že tyto originály odňal z držení a bez přivolení majitelů tak, že s nimi více nakládati nemohli, — a to právě rozsudek nezjistil — nemůže býti řeči o krádeži. Vycházeje z tohoto mylného pojetí právního, nalézací soud se neobíral otázkou a nezjistil, pokud byly obžalovaným odcizeny věci, v nichž lze ve smyslu hořejších vývodů spatřovati způsobilý předmět krádeže podle § 171 tr. zák. a jaká škoda vzešla odcizením právě těchto věcí. Tím se stává vratkým celý rozsudek. Bylo proto zmateční stížnosti, aniž třeba zabývati se ostatními jejími vývody, již s tohoto hlediska vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti a podle § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 4887.

Ideální souběh zločinu zpronevěry s přečinem podle § 89 zák. čís. 70/1873 ř. zák., vpsíval-li člen představenstva (účetní ředitel) společenstva v účetních uzávěrkách jako dlužníky fingované osoby a zápůjček používal pro sebe.

Po stránce subjektivní nesejde na tom, zda si byl vědom toho, že způsobem sepisování uzávěrek jedná proti ustanovení § 89 cit. zák., stačí, že činil nesprávné údaje vědomě.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1933, Zm II 325/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 20. května 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 89 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, ponechávajíc nedotčeným odsouzení obžalovaného pro zločin zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., napadá rozsudek jen, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 89 zák. čís. 70/1873 ř. zák., uplatňujíc důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Dovozuje, že zjištěný skutek nespadá pod trestní ustanovení § 89 zák. čís. 70/1873 proto, že si obžalovaný nebyl vědom, že jedná proti ustanovení § 89 a že se tím dopouští přečinu. Tím však poukazuje zmateční stížnost na právní omyl, pokud se týče na neznalost trestního zákona, která obžalovaného neomlouvá (§§ 3, 233 tr. zák.

Nejde o to, zda si byl obžalovaný vědom, že svým jednáním, t. j. tím, že jako člen představenstva a zároveň účetní ředitel Úvěrní jednoty pro hospodářství, obchod a průmysl v T., v účetních závěrkách Jednoty činil